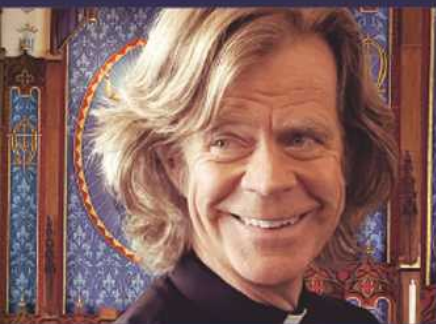

Cheryl T. Cohen Greeneová
a Lorna Garanová

INTIMNÍ ŽIVOT

Zpověď
sexuální terapeutky,
která místo slovem léčí
vlastním tělem

“★★★★ JEDEN Z
NEJÚCHVATNĚJŠÍCH FILMŮ ROKU.”
– THE NEW YORK OBSERVER

Předloha filmu

SEZENÍ

vítěze Sundance festivalu

**intimní
život**

intimní život

**zpověď
sexuální terapeutky,
která místo
slovem
léčí vlastním tělem**

**cheryl t. cohen greeneová
a lorna garanová**

Přeložil Viktor Faktor

poznámka ke jménům a dalším identifikujícím detailům

Tato kniha je tvořena příběhy z mé praxe. Jména a fyzické i osobní rysy jsem v ní změnila, abych ochránila soukromí klientů. K mnohým událostem, které zde uvádím, došlo již před řadou let, a z toho důvodu jsem musela dialogy a smyslové detaily, které mi nezůstaly v paměti, rekonstruovat. Kvůli ochraně soukromí mnoha mých osobních přátel, členů rodiny a známých uvádím jejich smyšlená jména.

Copyright © 2012 Cheryl T. Cohen Greene with Lorna Garano
Translation © Viktor Faktor, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-796-2 (PDF)

*Mému manželů Bobovi,
jehož láska a podpora mi umožnily sepsání této knihy.
Miluju tě!*

obsah

předmluva	ix
úvod	xiii
1.	
u konce s dechem: mark	1
2.	
utajené hříchy	25
3.	
neslučitelné rozdíly: brian	33
4.	
sexuální maniačka	51
5.	
kouzlit neumíme: george	65
6.	
žádná panna marie	70
7.	
lépe pozdě než nikdy: larry	78
8.	
na západ	87
9.	
ztracená dokonalost: mary ann	110

10.	
jak jsem se stala náhradní partnerkou	123
11.	
víc než klient: bob	140
12.	
druhá rodina	152
13.	
co kdyby: bradley	167
14.	
nová děsivá nemoc	173
15.	
záhada orálu: kevin	180
16.	
není to vaše dcera?	188
17.	
fantazie: derek	203
18.	
<i>monsieur</i> žnec	212
19.	
sex a poněkud starší dáma: esther	228
20.	
pořád vařím	234
poděkování	254

předmluva

K terapii pomocí náhradního, cizím slovem surogátního partnera nebo partnerky jsou třeba tři lidé: klient či klientka, náhradní partner nebo partnerka a terapeut nebo terapeutka. Terapeutkou, která to všechno splétá dohromady, jsem tady já. Vybraným klientům poskytuji základní doporučení terapie pomocí náhradní partnerky.

Jakmile tento proces s náhradní partnerkou započne, po každé její schůzce s klientem se s ní poradím a naplánujeme další schůzku. Poté klient zpracuje tuto náhradní zkušenost při terapeutickém pohovoru na schůzce se mnou. Společně s Cheryl jsme probraly přes sto sexuálních směřování klientů, kteří hledali něco lepšího.

Třicetiletá spolupráce s Cheryl a s našimi klienty mě naučila mnoha věcem. Zde jsou tři nejdůležitější: sexuální terapie, podobně jako život, není nikdy lineární, takže je vždy dobrou strategií udržovat si jistou zásobu energie. Otevřený náhradní partner nebo partnerka dokáže najít opravdovou sexuální přitažlivost i v lidech, kteří by se téměř jistě nehodili na obálku časopisu. A konečně, skvělého náhradního partnera nebo partnerku nezastaví ani „věk AIDS“ a neodradí jej od výkonu.

Cheryl je přesně tenhle ten typ. Je to osoba, vedle níž chci sedět na konferencích o sexualitě, abych si mohla okamžitě vyslechnout její názory na výzkum a na to, jaký to bude mít význam pro její práci. Snadno přijímá sexuální realitu, ale halí ji do měkkého obalu optimismu a téměř neomezeného soucítění.

Musí se chovat soucitně. Když je třeba s jinou nahou osobou otevřeně hovořit o tom, jak se někoho dotýkat a jak dotečky přijímat, je ryzí schopnost vcítění nutná. Je jí rovněž zapotřebí při vysvětlování, že pro budoucí sexuální partnery je nezbytná i dobrá sexuální hygiena. Náhradní partner nebo partnerka, není-li upřímný, nemůže sloužit jako model funkční sexuální komunikace v reálném světě. To, že Cheryl seděla nahá před svými klienty, ji za celá ta léta přivedlo k nekonvenční, nicméně velmi uspokojující profesi.

Náhradní partnerky jsou vychovatelky svých klientů a také „normalizátorky“. Mnozí klienti začínají se sexuální terapií v téměř konečném stadiu své výlučnosti a v domněnání, že už nemají žádnou naději a není jim pomoci. Řada z nich, o kterých jsem s Cheryl hovořila, přichází v duševním stavu, který by se dal popsat slovy „mají jednu botu přibitou k podlaze“. Krouží okolo své „záležitosti“ jako kolem horké kaše a nejsou schopni se svými sexuální problémy nic učinit. Terapie náhradním partnerstvím se však nejen soustřeďuje na klienta, ale především mu pomůže vymanit se ze souboru představ, které mu tu jednu botu k zemi přibily.

Klienti ovšem nejsou jediní, kdo má o sexu celou řadu nejrůznějších mylných domněnek. Vzpomínám na jednu konferenci o sexualitě, na které měla Cheryl přednášku. Bylo to v roce 1985, kdy AIDS už byl ve světě sexuálního kontaktu realitou. Posluchači sestávající ze sexuálních terapeutů, vědců a pedagogů netrpělivě čekali na Cherylinu přednášku o tom, jak se coby surogátní partnerka chová, jestliže v „sexuální krajině“ objeví vážné, život ohrožující, pohlavně přenosné nebezpečí. Vždyť jak by mohla náhradní partnerka použít u muže s poruchou erektce kondom?

Jako na mnoha hotelových konferencích byl i zde v zadní části sálu stůl s kontinentální snídaní. Protože Cheryl si na svou přednášku kondom přinesla, požádala

kohosi v publiku, aby jí podal ze stolu banán. V sále zazněl smích. Jakmile dobrovolník banán donesl, vyzvala jej Cheryl, aby ho snědl, což vyvolalo další salvu smíchu.

Poté Cheryl poprosila konzumenta banánu, aby jí dal slupku. Před konferenčním sálem plným lidí pak otevřela balíček s kondomem – v jedné ruce držela slupku, zatímco druhou na ni během tří vteřin kondom navlékla. Podobnost prázdné banánové slupky s ochablým penisem byla zřejmá. Případ byl uzavřen.

Mnozí klienti mají pochybnosti o své sexuální atraktivitě. Vzpomínám si, že jsem se jednou Cheryl ptala, jak to dělá s jistým mužem, kterého jsme obě znaly. A také jsme věděly, že součástí jeho pokroku by byla víra, že by mohl nějakou ženu přitahovat. Zajímalo mě, jak na tom pracuje. Se svým zřetelným bostonským přízvukem okamžitě odpověděla: „Má velké uši a tlustý krk. Sexuálně mě to přitahuje.“ To je důvod, proč úžasný Markův příběh v úvodní kapitole vyznívá důvěryhodně. Pokud měl někdo důvod pochybovat o své přitažlivosti, byl to právě on.

Člověk by si mohl myslet, že Cheryl, která tuhle práci vykonává už tolik let, budou její klienti už trochu nudit nebo se k nim bude chovat s jistou lhostejností, protože je učí stále znovu stejné věci. Ale není tomu tak. Po každé když probíráme poslední schůzku s naším společným klientem, Cheryl vždy detailně vysvětlí, co mu říkala, jako bych to slyšela poprvé a jako by to ona sama poprvé pronášela. Neexistuje způsob, jak takový zájem předstírat, ale je to důvod, proč téměř sedmdesátiletá žena dělá svou práci s takovou radostí a tak cílevědomě.

Přednášely jsme společně na mnoha konferencích, byly jsme svědky změn v našich životech a působily jsme v různých médiích v naději, že poskytneme lidem poučení, abychom pak třeba zjistily, že působení video-nahrávek naše výchovné záměry někdy poněkud zkreslilo. Mám tu čest napsat, že úvod k této knize se čte s pocitem, jako by člověk visel z útesu, navzdory tomu,

že znám všechny zákruty a zvraty dějové linie, mnohé z postav i to, jak to s nimi dopadne. Mohu jen doufat, že i vy, právě tak jako já, budete pokládat za výsadu, že se s vámi Cheryl podělí o svoje myšlenky.

– Louanne Cole-Westonová, PhDr.

úvod

Měla jsem přes devět set sexuálních partnerů. Nesouložila jsem se všemi, ale s většinou ano. Někdy to v rozhovorech, které poskytuji, prozradím, a jistě si umíte představit, že to vyvolá silnou reakci. Často se posluchačů ptám, co jim vytane na mysli, když toto číslo slyší. Zde je pár nejčastějších odpovědí: kurva, děvka, běhna. Ani jedním z toho nejsem, přestože řada lidí se mnou nepochybně nebude souhlasit. Jsem náhradní partnerka. Mnoho lidí si myslí, že to znamená, že odnosím děti neplodným párům. Když jim vysvětlím, že přímou metodou pomáhám klientům překonat sexuální problémy, jsou stále ještě dost zmatení. Není to prostituce? ptají se v duchu a někdy i nahlas.

Ale zatímco prostituce je jedním z nejstarších celosvětových povolání, náhradní partnerství patří naopak k těm nejnovějším. Klienti o mně vždy hovořili jako o terapeutčině kolegyni, s níž mohou o všem promluvit. Mohou je trápit potíže s erekcí, předčasná ejakulace, úzkostné pocity ze své sexuality, malá nebo žádná sexuální zkušenost, špatné mínění o vlastním těle nebo různé kombinace těchto potíží. V podstatě všichni muži (a někdy i ženy), které vídám, touží po intimnějších a láskyplnějších vztazích, a to jak v ložnici, tak i mimo ni. Úkolem surrogátní partnerky je poskytnout jim základní nástroje k vytvoření zdravých a láskyplných vztahů.

Jako náhradní partnerka mám k dispozici řadu cvičení, které s klienty praktikuji, abych jim pomohla vyřešit

problémy a dosáhnout jejich cílů. Značnou část svého času trávím poučováním o anatomii a sexualitě. Úzce spolupracuji s jejich terapeutem či terapeutkou a po každé schůzce s klientem s nimi probírám jeho pokrok. S každým klientem mívám obvykle šest až osm schůzek. Jedním z největších omylů ohledně mé práce je představa, že s nimi na každé schůzce provozuju pohlavní styk. Je sice pravda, že s většinou svých klientů sex mám, ale dochází k tomu teprve po jistém počtu cvičení zaměřených na uvědomování si těla, vlastních představ o něm, uvolnění a vybroušení komunikačních schopností. Při pozdějších schůzkách je obvyklé, že dojde na sex. Je ovšem třeba si uvědomit, že nejsem „náhražkou sexu“, nýbrž „náhradní partnerkou“. Mým konečným cílem je vytvořit pro klienta model zdravého intimního vztahu a to obsahuje víc, než jen pohlavní styk.

Mí klienti pocházejí ze všech ras a společensko-ekonomických prostředí. Nejmladšímu klientovi, se kterým jsem pracovala, bylo osmnáct, a nejstaršímu devětaosmdesát. Našli by se mezi nimi generální ředitelé, řidiči nákladních automobilů, právníci i tesaři. Někteří byli parádní chlapi, jiní vypadali obyčejně. Pracovala jsem se sedmdesátníkem, který byl panic, univerzitním studentem trpícím předčasnou ejakulací a s mnoha muži různého věku, kteří nevěděli, jak mluvit o sexu.

S touto prací jsem začala v roce 1973 a má cesta se klene nad sexuální revolucí naší společnosti i mojí vlastní. Vyrůstala jsem ve čtyřicátých a padesátých letech, to znamená v době, kdy sexuální výchova byla, mírně řečeno, neznámou věcí. Jak jsem se sama vzdělávala, zjišťovala jsem, že většina toho, čemu mě učili o sexu, byla zdeformovaná nebo mylná. Ponaučení se mi dostávalo z hřišť, z kostela a z médií. Moji rodiče o sexu téměř nehovořili a ještě méně mě o něm informovali. A mnozí rodiče jsou k poskytování spolehlivé a nezaujaté sexuální

výchovy bohužel ještě dnes vybaveni právě tak nedostatečně, jako byli ti moji před půlstoletím. Často myslím na to, o kolik by naše děti byly chytřejší, zdravější a šťastnější, kdyby jejich rodiče měli informace a schopnosti, aby s nimi vedli upřímné debaty přiměřené jejich věku.

V kontrastu s tím, v co jsme já a spousta dalších v nadšených dnech sexuální revoluce doufali, až příliš mnoho z nás má o sexu a vlastních tělech zmatené představy a mizivé znalosti. Útoky na sexuální výchovu založenou na faktech, vedenou těmi, kteří by rádi vrátili hodiny nazpátek, a záplava dezinformací, jaká se na nás valí z médií po čtyřiaadvacet hodin denně, mnohé z nás potom zmátly ještě víc. Vyprávíme vtipy o sexu, konáme proti němu shromáždění, odhalujeme lidi, kteří provozují nevhodný sex, a přestože nejsem rozhodně první, kdo na to poukazuje, využíváme sexu k prodeji všeho od žvýkaček až po automobily. S poctivými a vyzrálými veřejnými debatami bez předsudků nicméně máme velké potíže.

Již dlouho jsem si přála vyprávět svůj příběh a má motivace k tomu se s postupem let vyvíjela a rozšiřovala. Jedna věc se však nezměnila, a to má víra v sílu příběhů k naší inspiraci a výzvám. Můj život je v mnoha ohledech paradigmatický. Vyrůstala jsem v době, v níž panovalo přísné dogma o ženské sexualitě. Pramenilo z náboženských i „světských“ zdrojů. Když se ohlédnu nazpátek na svůj život, divím se, proč kolem jednoho z nejpřirozenějších a nejzdravějších lidských pudů panoval takový stud a pocity viny, a také tomu, jaký to na mě jako na mladého člověka mělo vliv. Patřím ale do doby prudkého nárůstu porodnosti a můj život se klene přes dvě éry. V šedesátých letech mi bylo přes dvacet. Měnící se společenské větry doby mě vybízely k otázkám a k novému promyšlení téměř všeho, čemu jsem se učila. Mnohé názory na sexualitu, které mi byly vštěpovány v dětství, po vyzvednutí na světlo nepřežily. Tento proces vyvrcholil mou životní dráhou náhradní partnerky.

Kromě vlastního příběhu se zde s vámi podělím i o řadu zkušeností svých klientů, protože věřím, že nám o sexualitě a záležitostech, které ji mohou komplikovat, můžou říct mnohé. Jejich zkušenosti poskytují vzácný pohled na to, co skutečně vytváří a léčí sexuální potíže.

Pokud to ještě není zřejmé, předpokládám, že bych měla přiznat, že tuto knihu беру jako poslání. Doufám, že bude, byť jen nepatrným způsobem, inspirací k poctivé debatě o sexualitě. Věřím rovněž, že se stane inspirací pro čtenáře, aby přijímali a ctili svou sexualitu v každém věku. Každý má právo na uspokojení a láskyplný sex, a jak vyplývá z mých zkušeností, tyto dvě věci většinou souvisejí s dobrou komunikací, sebeúctou a ochotou objevovat. Je tudíž mým cílem inspirovat k otevřenému a nebojácnému myšlení, které právě k tomu povede.

1.

u konce s dechem: mark

Mark O'Brien pootevřel ústa a tiše škytl. Uchopila jsem hadičku táhnoucí se jako plastový úponek z přenosného respirátoru, který asistentka připnula k desce stolu. Posadila jsem se a zavedla ji Markovi do úst. Nadrem jsem se mu přitom otřela o tvář a oba jsme se usmáli. Mark stiskl plochý náustek hadičky mezi rty a ozval se sykot, jak se mu plíce plnily vzduchem. Zavřel oči. Kochal se dostatkem kyslíku, což my ostatní pokládáme za samozřejmost. V přístroji zablikalo světlo a ozval se tikot. Uvolnil rty a otevřel oči. Jemně jsem mu vytáhla hadičku z úst a položila ji na jeho polštář, těsně vedle pŕlměsíce z krŕpějí potu na jeho čele. „Jak se cítíš?“ zeptala jsem se ho. „Dobře, Cheryl. Nebylo to tak hrozné, jak jsem se obával, a jsem rád, že jsem to podstoupil.“ Pak se příjemně, chlapecky usmál.

Bylo to v roce 1986 a v té době už jsem byla náhradní partnerkou třináct let. S postiženými klienty jsem pracovala už předtím, ale s žádným to nebylo tak obtížné jako s ním. Šestatřicetiletý Mark prožil většinu života se železnými plícemi, poté co v šesti letech onemocněl obrnou. Vlastními plícemi dokázal dýchat jen po omezenou dobu a se mnou se mohl v prostorné chatě v Berkeley, kterou si k naší první schůzce vypůjčil, setkat jen za přispění respirátoru.

Železné plíce se říká dýchacímu přístroji. Vypadaly jako široký válec s pákami a ciferníky, v němž vřezelo celé Markovo tělo a vyčnívala jen hlava. Fungovaly tak, že

vždy po několika vteřinách vytvářely částečné vakuum, které mu nadzvedávalo hrud', aby se mu mohly naplnit plíce kyslíkem. Protože Mark v železných plících i spal, nevlastnil žádnou postel. Naštěstí měl ochotného kamaráda, který nám zapůjčil svou vlastní.

Až na schopnost pohybovat očima a několika prsty na rukou a na nohou byl Mark po obrně zcela paralyzovaný. Obrna mu rovněž zdeformovala tělo, takže měl levý bok nakroucený k pravému a nohy spletené do sebe. Hlavu a krk měl nakloněné na pravou stranu a nedokázal je narovnat. Celý život trávil vleže na zádech až na chvíli, kdy mu asistentka pomohla do sedu, aby se mohl umýt a obléknout, nebo aby ho mohl prohlédnout lékař.

Jako všichni moji klienti i Mark o mně hovořil jako o terapeutce. A jako většina se i on těšil na první schůzku. „Je to pro něho velký den,“ sdělila mi Vera, jedna z Markových asistentek, když jsem onoho rána vešla do chaty s jedinou ložnicí. Kamarád, kterému to tu patřilo, byl také invalidní, takže chata byla vybavena rampou k venkovním dveřím, nízkými kuchyňskými skříňkami a madly.

Vera mě provedla obývacím pokojem s nízkými policemi plnými knih kolem stěn a černobílými fotografiemi krajín nad nimi. Zaklepala na dveře ložnice na druhém konci. „Marku, je tady Cheryl. Půjdeme dovnitř,“ zavolala, než začala pomalu otvírat dveře. Pokynula mi, abych vešla první. Mark ležel na široké sloupkové posteli až po krk přikrytý dekou. Sondra, Markova terapeutka, mi sice řekla, že je hodně malý a váží jen asi třicet kilo, ale přesto jsem byla na chvíli ohromená, jak velice je drobný. Přikrývka, která ho halila, byla jen nepatrný kousek nad postelí. „Ahoj, Marku,“ pozdravila jsem, „moc ráda tě poznávám.“ „Já tebe taky, Cheryl,“ odpověděl bublavým hlasem. Oči modré jako chrpy měl sklopené.

„Ukážu vám jen, jak se používá respirátor, a pak vás

nechám o samotě,“ prohlásila Vera. Ukázala na malý přepínač, který po zapnutí začal dodávat kyslík, a pak vložila Markovi do úst dýchací trubičku. „Vidíte?“ Přikývla jsem. Mark se několikrát nadechl a rozevřel rty. „Takhle vám dá najevo, že má dost.“ Vytáhla mu náustek a prohodila: „Uvidíme se později.“

Z toho, jak vyslovovala mé jméno, Che-ryl, bylo zřejmé její názor, že máme s Markem hodně společného. Oba jsme pocházeli z Nové Anglie, odkud jsme se později odstěhovali. Pověděla jsem mu, že jsem ze Salemu, nedaleko Bostonu, a že jsem se narodila v tamní velké komunitě francouzských Kanadánů. Za svobodna jsem se jmenovala Theriaultová, což se vyslovovalo Terióltoová, i když irské katolické jeptišky v mé základní škole mi říkaly Theriáltová.

„Ty jsi katolička?“ zeptal se Mark.

„Bývala jsem,“ odpověděla jsem a usmála se.

„To já ještě pořád jsem katolík,“ řekl on. „Potřebuju věřit v Boha, abych měl na koho nadávat.“

Zasmála jsem se a Markovy oči se rozzářily.

Svlékla jsem si bundu, kterou jsem na sobě v onom teplém dni uprostřed března mít nepotřebovala, přitáhla si z kouta pokoje židli a posadila se u postele. „Promluvme si trochu o tom, jak spolu budeme pracovat,“ začala jsem, jako bych to ještě sama nevěděla. Stejně jako terapeuti i náhradní partnerky mají program a seznam cvičení, které mají klientům pomoci k skutečným změnám v nich samých a v jejich životech. Ty však bylo samozřejmě nutno přizpůsobit Markovu stavu a já si pochopitelně nebyla zcela jistá, co to znamená. „Budeme pracovat tempem, které ti vyhovuje. Dnes bych se ráda o tobě něco dozvěděla, a až s tím budeme hotovi, začneme s cviky k uvědomění těla,“ oznámila jsem mu.

Pak jsem Marka požádala, aby mi vyprávěl o své rodině a o dětství. Narodil se v bostonském Dorchesteru, a když mu bylo šestnáct, přestěhoval se s rodiči a sou-

rozenci do kalifornského Sacramenta. Byl nejstarším ze čtyř dětí. Něco málo si z doby, než dostal obrnu, pamatoval, například jak se každé ráno probudil a běžel ven si hrát. Miloval běhání po venku, kde si hrával s dětmi ze sousedství.

Když v roce 1955 onemocněl, bylo mu šest a rodina o něho pečovala, především matka. Ve své péči nepovolila ani na chvíli. Něžně a trpělivě se o něj starala po celé dětství až do dospělosti.

Po několika letech onemocněla jeho sestra Karen, zemřela na zápal plic a od té doby na něm ležel stín nezasloužené viny. Věřil, že jeho rodiče, zvláště matka, se mu věnovali natolik, že si nevšimli, jak na tom Karen je, dokud už nebylo pozdě. A přestože nebyl důvod si to myslet, vyčítal si to dosud. Cítil vinu i za jiné věci.

Někdy se probouzel a rozkrok míval lepkaý od spermatu. Pamatoval si náznak zhnusení, který se mihl v matčině obličeji, když ho někdy kolem jeho dvanáctého roku ráno oblékala. Vzrušil se, když měl levou nohu přeloženou přes pravou, takže se jeho penis ocitl mezi stehny, a několikrát požádal asistentky, aby ho právě tak ukládaly. Objevil to náhodou, když ho jedna z nich chvíli takhle nechala, zatímco ho myla.

A přestože by Mark mohl být jen stěží pokládán za tradičního katolíka, za svoji sexualitu se dosud hanbil a připisoval to své náboženské výchově. Stejně jako pocít viny za sestřinu smrt mohl být i tenhle stud iracionální, ale jemu připadal stejně reálný jako železné plíce, v nichž trávil většinu svých dní.

Jeho rodiče o sexu nikdy nemluvili a nedostalo se mu ani žádné sexuální výchovy, pomineme-li informace od řady lékařů a terapeutů, kteří o něho celý život pečovali. Jako u mnoha jiných invalidních lidí byla Markova sexualita ignorována. Zdálo se, že většina lidí předpokládá, že jeho postižení potřebu doteků a intimností prostě zrušilo.